

אבל בזמן ההשמצות האלה הן פוזלות לצדדים, כדי לא להחמיץ את התייר הבא, שיוציא גם אותן לעולם הגדול. אז כשכל המארחות העבריות שלו יוציאו אותן לשוטט בעולם הגדול, מה יכול קובה לעשות? להביא מהעולם הגדול מארחות חד-

הוא התאהב בה ממבט ראשון, ולמחרת הוא נתן לה מאה דולאר, כדי שלא תעבור כי מארחת. הוא היה בארץ חודש ימים, ומדי יום ביומו היה נותן לה מאה או מאה וחמישים לירות, כדי שתהיה איתו, במקום לעבוד.

מימין) אלא ישבו והאינו לסיפוריה. "כשהייתי קטנה" היתה מרסל מספרת לגברים שישבו איתה בצברה. "עבר ליד הבית שלנו נסין אחת. נסין מרוקאי, כי זה היה במרוקו. מה? אין במרוקו נסיכים? אולי הוא לא היה מרוקאי, אני לא זוכרת. אולי הוא היה אמריקאי. בכל אופן הוא עבר ליד הבית שלנו, וכשהוא ראה אותי הוא התאהב בי, ואמר לי שהוא רוצה לי התחתן איתי. אבל אני לא רציתי, הייתי צעירה מדי."

למרסל אלון, היו עוד הרבה מאוד סיפורים כאלה. "פעם אחת" היא היתה מספרת למישהו אחר, "ראה אותי שייך עשיר מאוד, ויפה מאוד, והוא אמר שהוא רוצה לקנות אותי. הוא היה מוכן לתת בשבילי אולי איזה מיליון לירות. אבל ההורים שלי לא רצו למכור אותי."

כל הגברים שהיו שותים בחברתה היו שומעים בעניין רב את הסיפורים שלה, ומסתכלים בהתפעלות רבה בפנים היפות שלה ובכל היתר היפה שלה. לפני חצי שנה הקשיב לסיפורים שלה תייר אמריקאי בשם ג'ון. תוך כדי שמיעה

כך באה מישל. היא הבינה את כל האומללים, וכולם ממעלותיה הבולטות, עז שבה צרפתי אחד, שהבין בעניינים האלה — והוא נשא לו את מישל לאשה.

קובה

היפה שלהם, ומשעשעת רק אותה. לפני חודש הגיעה הירידה הזאת לממדים מדאיגים כי את הארץ עזבה סינדרלה חדשה מרחוב הירקון, א מרסל אלון, המארכת הכי מתוקה שהיתה אי פעם

הגה לרקוד ערומה לגמרי מתחת לרשת גסה, לשוחח ימים, ולדבר איתם. והיא היתה כל כך נחמדה ומלאה אף אחד לא הסתכל בגוף הנהדר והחשוף שלה (תמונה

חלוצת-הייבוא במוסד: מארחת מהונגריה לאנסליגונים

שות לישראל. זה מה שנקרא עסקי אימי פורט-אקספורט. ואם הוא כבר יתחיל ביבוא מארחות — אז למה לא להביא דברים מעניינים? לכן הוא בחר לו אוסף מגוון: מולטית מאמריקה, בלונדינית קרה מאנגליה, יפהפיה זוהרת מצרפת וכו'. וכך, אפילו חתיכה מיוחדת לאינטלקטואלים הוא הביא, מהונגריה. היא לבושה בתחרים, כמו נערת קוקון בדימוס, והיא נחשבת לאשת שיחה נורא מעניינת. קובה לא מייבא סתם חתיכות כדי להציל את הזכר הישראלי משיממונו. "כל אחת מהן תוכל ללכת לתחרות מים עולם", הוא מספר בגאווה אבהית. "זה לא יהיה פשוט. אלה מארחות על רמה בינלאומית!" וכשהמוסד הבינלאומי לשעשועים ייפתח — הוא משוכנע שהקהל יפסיק מיד להתבדר בצורה זולה בדיסקוטקים, ויבוא אליו, ל- קבל אצלו בידור יקר יותר.

כשהוא עזב את הארץ, הוא התחיל לשלוח לה מכתבים, אבל היא לא יודעת לקרוא אנגלית. או הוא התחיל לשלוח לה מברקים, שבכולם היה כתוב: "איי לאב יו". ובסוף הוא לא הסתפק בכל זה, שלח לה כרטיס טיסה, והזמין אותה לבוא אליו ולהתחתן איתו.

יבוא של דברים מעניינים

כ **הכנה** לנסיעה היא עברה למלון שר-תון, גרה שם שבועיים, ואחר-כך נסעה לארצות-הברית. החברות שלה, המארחות הישראליות האחרונות שנותרו בארץ, מספרות אמנם שהי בחרה הוא בכלל נשוי, ואם הוא לא-נשוי, אז בכלל לא הוא שלח את הכרטיס. ואם הוא לא-נשוי, וכן שלח לה כרטיס — אז בטח היא תחזור עוד מעט.

"יקאית צרפתייה ואנגליה, חלק מתוך עשרים המארחות ב'צברה'